

ПЕРЕД ПОЧАТКОМ

Спальня Скарлет Драґни була схожа на палац, збудований із чудес і магії. Але для людини, котра не вміє фантазувати, це виглядало б просто як стихійне звалище суконь. Гранатово-червоні вбрання встеляли килими кольору слонової кістки, а блакитні сукні звисали з кутів ліжка під залізним балдахіном, легенько погойдуючись, коли порив солоного вітру долітав із відкритих вікон. Сестри, що сиділи на ліжку, здавалося, не помічали ні вітру, ні людини, яка разом з ним проникла до кімнати. Ця нова фігура прослизнула всередину тихо, як злодій, не створюючи жодного шуму, підкрадаючись до ліжка, де гралися її доньки.

Скарлет, її старша, була зайнята тим, що поправляла пелюстково-рожеву спідницю, яка лежала на її плечах, наче накидка, а її молодша сестра, Донателла, обмотувала пасмо кремового мережива навколо обличчя, наче пов'язку на око.

Їхні голоси були високими, легкими та по-ранковому дзвінкими, — такими, як бувають лише дитячі голоси. Саме лише їхнє звучання було чарівним, воно розтоплювало палке полуденне сонячне світло на шматочки ірисок,

які танцювали навколо їхніх голів, наче ореоли зоряного пилу.

Обидві вони здавалися ангеликами, аж поки Телла не заявила:

— Я пірат, а не принцеса.

На вустах їхньої матері боролися усмішка і насупленість. Її молодша донька була дуже схожа на неї. Телла мала таке ж бунтарське серце та авантюрний дух. Це був двоякий дар, який завжди давав її матері стільки надії, скільки й остраху, що Телла може припуститися тих самих помилок, що й вона сама.

— Ні, — сказала Скарлет більш рішуче, ніж зазвичай. — Віддай, це моя корона! Я не можу бути королевою без корони.

Мати насупилася і підступила ближче до ліжка. Скарлет загалом була менш войовничою, ніж Телла, але вуста обох дівчаток вперто кривилися, коли їхні руки обхопили протилежні кінці перлинного намиста.

— Знайди собі іншу корону, це мій піратський скарб! — Телла різко смикнула, і перлини розлетілися по кімнаті.

Стук!

Стук!

Стук!

Мама зловила одну перлину, спритно затиснувши її між двома ніжними пальцями. Крихітна кулька була такою ж рожевою, як і щічки її доньок, коли обидві дівчини нарешті підняли очі, щоб побачити її.

Карі очі Скарлет вже набиралися вологи; вона завжди була більш чутливою, ніж її сестра.

— Вона зламала мою корону.

— Сила справжньої королеви не в її короні, моя маленька любове. Вона тут. — Її мати поклала руку на серце. Потім повернулася до Телли.

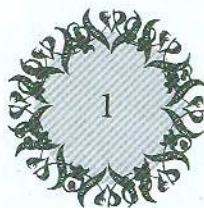
— Ти хочеш сказати, що мені не потрібні скарби, щоб бути піратом? Чи що мій найбільший скарб знаходиться прямо тут? — Телла поклала крихітну ручку на своє серце, наслідуючи матір.

Якби це зробила Скарлет, їхня мати вважала б цей жест щирим, але в очах Телли вона побачила диявольську хитрість. Телла мала іскру, яка могла або спалити весь світ, або подарувати йому таке необхідне світло.

— Я б сказала, що твій найбільший скарб сидить навпроти тебе. Немає нічого ціннішого за любов сестри. — З цими словами мати взяла доньок за руки й стиснула їх.

Якби в кімнаті був годинник, він би зупинився. Іноді настають хвилини, які отримують додаткові секунди. Хвилини настільки дорогоцінні, що всесвіт ніби розтягується, щоб виділити для них додаткове місце, і це була одна з них. Людям нечасто випадають такі паузи. Дехто взагалі ніколи їх не отримує.

Двійко цих маленьких дівчаток ще не знали цього, бо їхні історії ще не почалися по-справжньому. Але незабаром їхні історії почнуться, і коли це станеться, цим сестрам знадобиться кожна вкрадена мить насолоди, яку тільки вдасться знайти.

Донателла

Коли Легенда вперше з'явився у снах Телли, він мав такий вигляд, ніби щойно зійшов із однієї з історій, які про нього розповідали. Як Данте він завжди одягався у все чорне, немов троянда, витатуйована на тильній стороні його руки. Але сьогодні, виконуючи роль Легенди, він був одягнений у двобортний фрак спокусливо-червоного кольору, обшитий золотом, з краваткою в тон, і своїм незмінним капелюхом.

Блискучі пасма чорного волосся визирали з-під крисів капелюха, прикриваючи вугільно-темні очі, які сяяли, коли він дивився на неї. Його очі блищали більше, ніж каламутні води, що оточували їхній маленький човен. Це був не той байдужий, холодний погляд, яким він дивився на Теллу два дні тому, одразу після того, як визволив її з колоди карт, а потім безсердечно покинув. Сьогодні він усміхався, як злий принц, що втік від зірок, готовий забрати її на небеса.

Непрохані метелики запурхали в Теллиному животі. Він і досі був найкрасивішим брехуном з усіх, кого вона

коли-небудь бачила. Але Телла не збиралася дозволити Легенді зачарувати її так само, як це було під час Каравалу. Вона зірвала капелюха з його гарненької голови, розгойдуючи крихітний човник.

Він із легкістю схопив капелюх. Його пальці рухалися так швидко, аж вона подумала, що він передбачив її реакцію, та сидячи навпроти нього, Телла розгледіла, як посмикуються м'язи вздовж його гладенької лінії підборіддя. Хоча вони перебували уві сні, де мерехтливе небо по краях набуло каламутно-фіолетового відтінку, наче кошмари причаїлися поруч, та рухи Легенди були різкими, як точні штрихи пера, і живими, як свіжа рана.

— Я гадав, ти будеш рада мене бачити, — мовив він.

Вона обдарувала його своїм найзлішим поглядом. Біль від їхньої останньої зустрічі ще не встиг затягнутися, щоб його приховати.

— Ти пішов. Покинув мене на тих сходах, коли я не могла навіть поворухнутися. Джекс відніс мене назад до палацу.

Легенда скривив губи у похмурій усмішці.

— Значить, ти не збираєшся мені цього пробачити?

— Ти навіть не попросив вибачення.

Якби він так зробив, вона б йому пробачила. Вона хотіла пробачити йому. Вона хотіла вірити, що Легенда не так вже й відрізняється від Данте, і що вона була для нього чимось більшим, ніж просто іграшкою, з якою він хотів побавитися. Вона хотіла вірити, що він покинув її тієї ночі, бо злякався. Але замість того, щоб розкаюватися у скоєному, він виглядав роздратованим тим, що вона досі злиться на нього.

Небо темнішало, коли купчасті фіолетові хмари перетинали півмісяць, розділяючи його на два шматки, які стояли в небі, ніби розколота усмішка.

— Я мав бути в іншому місці.

Її надії розвіялися від холоду в його голосі.

Навколо них повітря стало курним, коли над їхніми головами вибухнув феєрверк, розбившись на яскраві відблиски гранатово-червоного кольору, нагадавши їй про феєрверк дві ночі тому.

Телла подивилася вгору і побачила, як іскри витанцювують в обрисах палацу Елентін — тепер уже палацу *Легенди*. Насправді вона захоплювалася тим, що Легенда примудрився переконати Валенду в тому, що він і є справжній спадкоємець престолу Меридіальної імперії. Але водночас цей обман нагадував їй, що життя *Легенди* складалося з суцільних ігор. Телла навіть не знала, чи бажав він трону заради влади, чи заради престижу, чи просто хотів розіграти найбільшу виставу, яку коли-небудь бачила імперія. Можливо, вона так ніколи й не дізнається.

— Тобі не обов'язково було корчити з себе такого холодного і жорстокого, коли ти пішов, — сказала вона.

Легенда важко зітхнув, і раптовий порив голодних хвиль накопився на човен. Судно гойднулося вузьким каналом, що вів їх до осяйного океану.

— Я ж казав тобі, Телло, — я не герой твоєї історії.

Але замість того, щоб піти, він нахилився ближче. Ніч ставала теплішою, коли він дивився в її очі так, як вона хотіла, щоб він дивився їй в очі, коли вони востаннє бачилися. Від нього пахло магією і розбитим серцем, і щось у цьому поєднанні змусило її подумати, що, попри його слова, він *хотів* бути її героєм.

А може, він просто хотів, щоб вона продовжувала хотіти його.

Хоч Каравал і закінчився, але ось Телла опинилася уві сні з *Легендою*, пливучи над водами зоряного пилу і півночі, а з неба продовжували падати феєрверки, наче небеса хотіли увінчати його короною.

Телла намагалася зупинити феєрверк — зрештою, це був її сон, — але *Легенда*, здавалося, повністю контролював його. Що більше вона боролася зі сном, то більше він зачаровував її. Повітря ставало солодшим, а кольори — яскравішими, коли русалки з косами кольору морської чайки та перламутрово-рожевими хвостами вистрибували з води й махали *Легенді* рукою, перш ніж пірнути назад.

— Ти такий самовпевнений, — сказала вона. — Я ніколи не просила тебе бути моїм героєм.

Дві ночі тому вони з *Легендою* принесли себе в жертву — вона приречла себе на полон у Колоді Долі, — частково для того, щоб убезпечити його, — а він звільнив *Мойр*, щоб урятувати її. Його вчинок був найромантичнішим із того, що коли-небудь робили для неї. Але Телла хотіла більшого, ніж романтики. Вона хотіла його справжнього.

Але вона навіть не була впевнена, чи існує справжній *Легенда*. А якщо й існує, то вона сумнівалася, що він підпускає до себе людей настільки близько, щоб вони могли побачити його.

Він знову насунув на голову капелюха і мав справді надзвичайний вигляд, — майже до болю. Але водночас він був значно більше схожий на образ *Легенди*, ніж на справжню людину, або ж на Данте, якого вона знала і в якого закохалася.